

UZASADNIENIE

J. Z. stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk.

Oskarżony J. Z. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Dodał, iż żałuje tego, co się stało i chciałby dobrowolnie poddać się karze.

Wniosek został zaakceptowany przez Prokuratora a następnie skierowany do Sądu w trybie art. 335 § 1 kpk. W przedmiotowej sprawie uwzględniono wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środków karnych bez przeprowadzenia rozprawy, albowiem okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

Wobec powyższego Sąd stosownie do art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. W dniu 26 listopada 2016 roku w W., funkcjonariusz Policji zatrzymał do kontroli drogowej jadący motorower marki T. o numerze rejestracyjnym (...). Przedmiotowy motorower był kierowany przez oskarżonego J. Z... Funkcjonariusz Policji poddał kierowcę badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przeprowadzone o godzinie 19:40 wykazało 0,48 mg/l. Drugi pomiar, wykonany o godzinie 20:40, wykazał 0,44 mg/l a trzeci, wykonany o godzinie 20:42, 0,37 mg/l.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania J. Z. czynu z art. 178a § 1 kk zarzucanego mu we wniosku o wydanie wyroku skazującego. Wspomniany przepis stanowi, iż podlega karze, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Prowadzeniem pojazdu jest każda czynność wpływająca bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygająca o kierunku i prędkości jazdy. Z kolei pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. Dodać należy, że przestępstwo z art. 178a § 1 kk może być popełnione w każdym ogólnodostępnym miejscu, gdzie może odbywać się ruch pojazdów. W doktrynie wskazuje się m.in. na takie miejsca, jak drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp.

Ustalony stan faktyczny sprawy wskazuje, że J. Z. w dniu 26 listopada 2016 roku w ruchu lądowym w W. kierował pojazdem mechanicznym (motorowerem) marki T.. Znajdował się w tym czasie w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 kk, stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Odpowiedzialność na podstawie art. 178a § 1 kk jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniemu z organizmu, i na to się godzi. Przestępstwo stypizowane w art. 178a § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego (*dolus directus*), jak i ewentualnego (*dolus eventualis*). Umyślnością muszą być objęte wszystkie znamiona, w tym także znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Przestępstwo to ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Dla jego dokonania nie jest niezbędne nastąpienie skutku. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa (wyrok Sądu Najwyższego z 24 listopada 1960r., V K 556/60, Sł. MO 1961, nr 1, s. 190; wyrok Sądu Najwyższego z 10 marca 1964r., IV K 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152).

Oceniając zachowanie oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten uznać należy za zawiniony. J. Z. jest osobą dorosłą, rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność przypisanego mu czynu jest powszechnie znana. Oskarżony miał świadomości, iż w dniu 26 listopada 2016 roku w godzinach wieczornych będzie prowadzić motorower. Mimo to, w godzinach przedpołudniowych, oskarżony spożył alkohol w postaci piwa w ilości 0,5 l. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż spożycie napoju o wysokiej zawartości alkoholu wpływa znacząco na stopień jego stężenia w organizmie człowieka.

Powyższe pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie.

Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. § 2 stanowi zaś, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego zaakceptowanego przez oskarżonego, uznając, iż karą najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez J. Z. czynu będzie kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 1 rok próby oraz zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Dokonując oceny zachowania oskarżonego, z uwzględnieniem treści art. 115 § 2 kk, uznać należy, że społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu była znaczna. Przedmiotem ochrony art. 178a § 1 kk są życie, zdrowie i mienie. Jakkolwiek oskarżony prowadził pojazd w godzinach wieczornych, to należało mieć na względzie, iż nastąpiło to w dniu roboczym, kiedy ruch jest większy. Kierowanie pojazdem mechanicznym przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości narusza podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, bowiem stan taki powoduje ograniczenie możliwości podejmowania decyzji i reakcji odpowiednich do panującej na drodze sytuacji. Co więcej podkreślić należy, iż J. Z. został zatrzymany do kontroli drogowej w godzinach późnowieczornych, gdzie przy porze nocnej widoczność na drodze jest znacznie ograniczona. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż w dalszym ciągu mamy do czynienia, wręcz z „plagą pijanych kierowców”,

a stosowane wobec nich kary nie przynoszą oczekiwanych rezultatów. Stopień winy oskarżonego jest wysoki, zważywszy na fakt, iż podejmując decyzję o poruszaniu się motorowerem po spożyciu alkoholu nie był zdeterminowany żadnymi istotnymi okolicznościami zewnętrznymi, które mogłyby w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwić jego negatywne zachowanie. Oskarżony w pełni świadomie kierował motorowerem doskonale wiedząc, że znajduje się pod wpływem alkoholu, skoro znaczną jego ilość spożywał nieco wcześniej. Z całą pewnością zatem oskarżony czynu dopuścił się z zamiarem bezpośrednim, a więc surowszą postacią winy umyślnej. O znacznym stopniu społecznej szkodliwości świadczy także stopień nietrzeźwości oskarżonego, który bardzo wyraźnie przekracza wartość graniczną między stanem po użyciu alkoholu a stanem nietrzeźwości. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej).

Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono natomiast wyrażoną skruchę. Nadto okoliczności przedmiotowej sprawy wskazywały, iż oskarżony podróżował samotnie.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, wywoła odpowiedni oddźwięk społeczny i przekona wszystkich uczestników ruchu o konieczności bezwzględnego podporządkowania się przepisom dotyczącym ruchu drogowego. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu przekonanie oskarżonego, iż złamanie prawa nie jest bezkarne

oraz uświadomienie mu naganność jego postępowania, nieuchronność i surowość sankcji karnych w przypadku popełnienia przestępstwa, a także nieopłacalność tego typu zachowania w przyszłości.

Sąd zastosował wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 1 roku tytułem próby uznając, że dla osiągnięcia wobec niego celów kary nie jest wymagane efektywne wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Aby oskarżony odczuł realny wymiar kary Sąd nałożył na niego obowiązek w postaci powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

J. Z. został uznany winnym popełnienia czynu z art.178a § 1 kk, a więc przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnionego w stanie nietrzeźwości. Stosownie do treści art. 42 § 2 kk w takim przypadku Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Orzeczenie zatem środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych było w przypadku oskarżonego obligatoryjne. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres minimalny – a więc okres 3 lat. Trzyletni okres zakazu w ocenie Sądu będzie wystarczającym, by wdrożyć oskarżonego do przestrzegania i podporządkowania się obowiązującym zasadom bezpieczeństwa w ruchu. Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ponieważ oskarżony kierował w stanie nietrzeźwości motorowerem a nie posiada prawa jazdy żadnej kategorii. Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, skutecznie wyeliminuje go z ruchu drogowego. Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ocenie Sądu, pozwoli na wyłączenie z ruchu drogowego kierowcy, który zdecydował się na jazdę w stanie nietrzeźwości, co stanowi jedno z największych zagrożeń ruchu bezpieczeństwa drogowego. Nie mniejsze zagrożenie niż kierujący samochodem powodować może kierowca poruszający się w takim stanie motorowerem, zatem uzasadnione jest w ocenie Sądu orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Podnieść należy, że przy orzekaniu o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd dopuścił się niedopatrzania i błędnie – wbrew zasadnym ustaleniom oskarżonych z Prokuratorem – orzekł wobec oskarżonego J. Z. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, podczas gdy z wniosku o skazanie i protokołu przesłuchania podejrzanego wynika, iż zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych uzgodniony został przez oskarżonego z oskarżycielem publicznym bez jego ograniczenia do ruchu lądowego. Błąd taki zauważony został przez Sąd już po wydaniu wyroku. Nie mógł być jednak konwalidowany w drodze omyłki.

Podobnie obligatoryjnym było orzeczenie świadczenia pieniężnego na podstawie art. 43a § 2 kk. Przepis ten stanowi, że w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 kk, sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk co najmniej 10000 złotych, do wysokości określonej w § 1 (60.000 zł). Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

W punkcie 4 sentencji wyroku, na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm), wobec braku przesłanek do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, zasądzono od J. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu. Oskarżony jak sam wskazał pracuje, osiąga dochód w wysokości około 1.000 złotych. Może więc on bez nadmiernego uszczerbku dla swojego utrzymania uiścić koszty sądowe. Na całkowite koszty sądowe w niniejszej sprawie składają się: opłata od kary ograniczenia wolności w wysokości 60 zł, opłata za kartę karną – 30 zł oraz zryczałtowane wydatki za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w łącznej kwocie – 40 zł.